

SOČA

(Večerno izdanje).

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in soboto, zjutranje izdanje popoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane v uredniških izrednih prilagami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K. 20 h. ali gld. 6-60
pol leta 6 . 60 . 3-30
četr leta 3 . 40 . 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solški ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 6. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.
Neplačanih pism ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglaš in poslanice
se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovansko knjižnico“, katere izhaja mesečno v splošnih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakega 1 gld. 80 kr. — Oglašje v „Slov. knjižnici“ se računja po 20 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Dr. Pajer — E. Klavžar.

Kako prideti skupaj ti dve imeni? Saj je prvi deželni glavar, drugi pa je asistentek v deželnem uradu?! — Res je! Ali vendar tičeti danes ti dve imeni ne- ločljivo skupaj; Pajer-Cahej sta mar- kantni osebi naše deželne politike.

Pajer in Cahej sta se že davno srečala v deželni hiši. Pajer je v deželnem odboru že od prvega početka avtonomije, a Cahej je prišel kmalu za njim. — Ves ustroj naše de- zelne in občinske avtonomije je nastal in se razvijal pred očmi in s sodelovanjem teh dveh mož. Nič ni ušlo njiju pogledu, po- vsod sta imela vmes svoji roki, včasih se preveč.

V deželni hiši se je malo delalo in več — grešilo. Temu dokaz je naša avto- nomna revščina na vseh krajih in koncih. Naš deželni zborček je monsturn zakonodajnega zastopa, saj se je razvil nekako le v — „Armenversorgungsanstalt“, v nekak „institutu di beneficenza“ po laskem kopitu! Kdor bo pisal kritično zgodovino našega de- želne zboru v teh 35 letih, bo imel težavno nalogo, kajto mnogo bo graje, a šestokrat se bosta vpletali vmes imeni sijamskih dvojč- kov — Pajer-Cahej.

Mnogo se je torej grešilo! Nikdo drugi pa ni o tem takó prepričan, kakor prav Pajer in Cahej. Ta dvojčka vesta vse! Nočemo reči, da se Pajer točno zaveda vseh svojih grehov in Klavžar svojih, to pa je gotovo, da Pajer pozna izborni Klavžarjevo pretek- lost, Klavžar pa Pajerjevo. In tako se ime- nitno popolnujeta, pa tudi drug drugega potrebuje in sta eventuelno drug dru- gemu najbolj nevarna. Zato pa drug dru- gega krijeta, se vzajemno podpirata, da je težko, priti jima do kože v marsikakem po- gledu. — Zato je tudi Cahejevo stališče v deželni hiši tako trdno! Lahki niso prijazni nobenemu Slovincu; vsakega bi raje danes nego jutri odpravili, ali prav laški odborniki z deželnim glavarjem na čelu (prej Coronini

zdej Pajer) so Klavžarjevi pokrovitelji. To dejstvo samo zadošča, da bi vsakdo lahko razumel, kaj hočemo reči. — Ali glavni čes- tilec Klavžarjev je vendarle Pajer, ki ne dopusti, da bi se mu skrivil las na glavi. V to ima sicer povsem drugačne razloge nego n. pr. dr. Verze gnassi, ki prejema plačo deželnega odbornika edino za to, da hodi k sejam čitat — Klavžarjeve referate, kakor so delali do dr. Tume tudi razni drugi gospodje, vsled česar je narastlo Klavžarju neizmerno široko polje najzanimivejšemu delovanju, ka- terega je polna naša mala deželica. To so bili — „zlati časi“ za Caheja!

Dr. Pajer ve dobro vse, kar se je go- dilo, ali gorje mu, kdor bi se upal stopiti Caheju na prste. — Dr. Tuma je n. pr. tako „nespameten“, da hoče biti on deželni odbornik in ne tudi zanj le — Cahej; tudi je bil tako predrzen, da je le grajal, česar bi v nobeni deželi niti za hipec ne trpeli, ali s tem je prišel ob Cahejevo zaupanje in je revež izpostavljen vsak hip, da ga asisten- tek obrca in razmesari v veliko veselje Pa- jerjevo, ob hvaležnem pritrdjevanju „ljub- ljena naroda“ in vse njegove klerikalne bande!

Stališče dvojčkov Pajer-Cahej je pa še posebno trdno od zadnjega deželne zboru. — Pajerju se je posrečilo imenitno delo, česar ni zmogel niti Coronini v časih, ki so bili slovenski dvotretjinski večini veliko bolj ugodni. Dasi dež. glavar Pajer vedno gla- suje in je s tem pahnil Slovence v obupen položaj, je dr. Gregorčič vendar spravil poslance v dež. zbor — pod kavdinski jarem, brez sleherne pridobitve. — „Der ehrliche Makler“ je bil tu Cahej, ki je bil živa tromba Pajerjeva. Zato je pa dobil takoj nagrado letnih 800 kron, ki se bodo štele v penzijo, in sicer ob soglasnem odobrenju od obeh stranij! Naj bi jih prejemal le 20 let, je stalo njegovo mesetarenje deželo — 16.000 kron. To je bil glavni „dobitek“ za Slovence, vsled katerega se je pač splačalo, da so šli pod kavdinski jarem.

mična čarodejstva. Njej je zares všeč ta mala deželica in ta bojazljivi narod! Prezira me, veliko Rusijo, ter ne misli vrniti se več k materi! Toda bomo videli!

Hetman Bajbakov ni umel vzviše- nih Ksenijinih občutkov; vsa njegova poezija je bila: veliko rusko cesarstvo, a vsa učenost: vojaška disciplina. Kse- nija je smatral za svoje rodbinsko imetje, a to vsled kaj preprostega vzroka, da se je nekdanj na Krimu boril z njenim očetom in da je njegov oče v njegovih rokah zdihtil junaško svojo dušo ter so si bili po zemljiško sosedje, a on je- dini gospodar velikega imetja, Ksenija pa zakonita dedična Aganije Ničiforovne.

Ko je Ksenija kot lahka srna sko- čila skozi temna vrata, ni niti opazila v široki senci velikih vrat nenavadno velikega človeka. Na glavi je imel mo- čan turški fes, na životu pa močno suknjo iz debele tkanine, na nogah zale opanke, za pasom nož z belim držajem, a poleg njega sta tičali dve mali puški. Zagledavši Ksenijo, je dvignil desnico ter ji spoštljivo salutiral — zapazivši Bajbakova pa se je zamračil, in v očeh mu je zabiskal plamen sovraštva in preziranja. Ko bi bil Bajbakov slučajno opazil, bi bil gotovo kot elektrizovan odstopil najmanj za tri korake — tako pa, zatopljen v svoje misli, je šel dalje in tudi neznanec je zginil v nočni temi.

Vsako do je odšel s svojimi mislimi za svojim delom: Bajbakov je mislil na veliko Rusijo in na malo Ksenijo; Kse- nija je premišljevala o bednem srbskem narodu, o njegovih težko ranjenih vo- jakih in nemara tudi o svoji prihodnosti.

In tako se zdej vleče deželni voz srečno dalje mimo 400-letnice, ki je menda marsi- komu zmesala glavo in vzburla po križih hlepeče srce. Pajer-Cahej sta junaka na- šega časa! Ona dva imata na vrvi ves de- želni zbor z odborom vred. Pajerju je brat Cahej najizbornejše orodje za — karniflanje Slovencev. Pajer ima po Caheju na razpolago Gregorčičevo „Norico“, v kateri me- sari nasprotnike alijance Pajer-Gregorčič, po- sebno dr. Tumo in celo narodno-napredno stranko, ki je nevarna — Pajerjevemu sa- modržstvu v deželi. In Cahej res z nečuvno drznostjo vihti spretno peró, zdej podpisal, zdej skrit za vsakim grmom. Glavni sv. Duh „Gorice“ je Cahej, pred katerim so se lani druge svarili prvaki iste stranke. — In tako sta danes odločujoča duhova v deželi — de- želni glavar Dr. Luigi cavaliere de Pajer in njegov sijamski bratec E. Klavžar-Cahej. Srečna dežela!

DOPISI.

V Gorici, 10. avg. (Tutti frutti). — Predzadnjič je bila na kratko omenjena afe- rica na dan šempeterske tombole, ko je znani naš zeleni nunček molil lepo „Adamovo rebro“, pa ga potem proklel, ko je videl, da njegovo zrno ne pade v rodovitno zemljo. Prav za prav sta bili „dve rebri“, eno lepše od drugega, eno mikavnejše od dru- gega! Prav nič mu ne zamerim, kajti pod kožo je krvav kakor jaz! — Zamerjam mu le, da je postal kar čez noč tako goreč pospešitelj „kršanskega devišstva“ in snuje družbe deklet, ki obljubujejo same take lepe reči, ki se navadno ne držé, kakor se jih ni držal nikdar nadzornik teh pobožnih devic, posebno tedaj ne, ko je na Dunaju lezel po noči iz samostana oo. Salezijancev čez zidovje doli v veselo dunajsko življenje, kjer se vse vrti, vse obsipa z ljubeznijo in njenimi opojnostmi. Jaz sem namreč tako hudomušen človek, da ne verujem v resnič- nost njegove sedanje pobožnosti. Zato se tudi po pravici jezim nanj, da je naložil

O čem pa je premišljeval oni tujec v rudečem fesu? — Kdo bi to vedel! Tiho kakor tiger v lahnih opankah je spreml- jal urne Ksenijine korake. Še le, ko je ona stopila v bolnišnico ženskega društva, je pogledal hvaležno za njo, in, krenivši na Balkansko ulico, izginil v temi.

II.

Polni mesec je kukal skozi tanka steklena okna v prostorno sobano ženske bolnišnice, kjer je stalo kakih trideset postelj in v njih trideset ranjencev, drug poleg drugega, kakor dobri, drug dru- gemu povsem podobni bratje, ki so pri- šli sem počivat po velikem trudu. In zares, bili so podobni drug drugemu; črta na licu so razodevale bolest, a lica so jim bila bleda kakor smrt. Nad glavo vsakega je stal iz srebra ulit kip Matere božje in nad tem srebrnim kipom črna tablica, na kateri je bilo napisano ime in priimek vojača-prostovoljca in kje je bil ranjen... sicer pa je tudi bilo vse v najlepšem redu. Kako naj bi drugače izvedel duhovnik ime onega, za kogar ima služiti mrtvaško mašo, in kako bi mati spoznala, da so uprav nje- nega jedinca zvečer pokopali?

Uboga mati!

Na koncu te sobane, uprav pod svetilnico, ki je ta turoben prostor slabo razsvetljevala s svojimi žarki ter ga delala še turobnejšega, je počival na snažni beli postelji ranjenec, odključo- se od ostalih po svojih krasnih, moških črtah v obličju in po svoji odločnosti, s katero je junaško prenašal hude bo- lečine. Nad posteljo na črni tablici je

ljudstvu rožni venec po celi vasi med 7. in 8. uro zvečer, kar sam nadzoruje. — Zdej snuje pa še „konsumno zadrego“ po ban- krotiranem uzorcu! Zakaj ni ostal raje pri oo. Salezijancih pa tam vsako noč lezel čez zidovje ter „prihajal domov ves zaspan, ko mežnar odzvonil je dan?!“ Bolje za nas in — zanj! Ali mu ne želimo dobro?!

„Pleši, pleši črni kos!“

„Kako bom plesal,

ko sem bos!“

Tako poje o črnem kosu narodna pesem! Druga pa ima tudi „črnega kosa“ na piki; pravi namreč:

„Lepo poje — črni kos,

oj črni kos!

tam v zelenem bukovju,

oj bukovju!

Prišla sta pa jagra dva,

oj jagra dva,

bi rada kosa streljala

oj streljala

o ja!

Pa kos je bil teh špasov sit,

oj špasov sit!

oj sit!

Pojta jagra se solit,

oj se solit!

solit!

Frrrr v bukovje!

Moj kos pa ni bos, marveč obut. Ple- sati ga sicer še nisem videl, a vem pa, da lepo poje, posebno ko zabavlja proti libe- ralcem in „Soči“ v — hramu božjem.

Zdej ne živi več „v bukovji“, a še pred par leti se mu je ondi v zelenem bu- kovju imenitno godilo. Vsega je bil sit, le špasov še ne! Ker je bilo v farovžu pre- mrtvo, si je domislil nekoč, koliko lepše bi bilo, ako bi došla tje Mičica L. iz P—ga. Dekle bi seveda rado šlo, kaka čast za njo! Ali oče je bil prefrigan dedec! Ne boš je, pa je ne boš! In ni sla! — Ali „marčni kos“ je začel peti drugo pesem! — Trebalo je najprej pridobiti dedca, Mičica že pride rada! — Res vlakne nekega dne v flajdo par bu- tiljk pa hajd k trdoglavemu očetu lepe Mi-

bilo napisano Vuk Zmijakovič, prosto- voljec iz... Ona beseda, ki je nazna- čevala, kje je bil Vuk rojen, ni bila zapisana razločno. — Zdravniki so že pregledali ranjence, naročili, kar je bilo potrebno, in kako je treba ravnati z bolnikom v slučaju, ko bi se bolezen spremenila, šepetali ter se potohoma po- menkovali med seboj, na kar so se razšli, in samo vsakdanji paznik je ostal. Pa tudi on je šel večerjat in potem, ako bo mogoče, hoče si nekoliko odpočiti po celodnevem trudu.

Ko je vstopila Ksenija, je slekla svoj plašč in pečo ter ju obesila na ve- šalnik; iz svoje črne torbice je vzela kakor sneg bel naprsni zastor, ovila si ga okrog vratu ter z belim trakom pri- pela si ga okrog svojega nežnega telesa, na kar je brez vsega šuma, lahko kakor vetrič, nežno stregla težko ranjenim na posteljah, ki so večinoma spali, ter polna bolečin in sočutja opazovala vsako gi- banje njihovega trpečega telesa. A ko je kateri v spanju z boleznim stokanjem pretrgal nemo tišino, je Ksenija od bo- lesti kar obledela in iz prs se ji je izvil srce trgajoč vzdihljaj: „Ubogi ranjenci! bedna srbska dežela! Toliko stoletij trajajoči boj, toliko truda, toliko nadpri- rodni žrtve... A kje je vsaj priznanje? Kje je sočutje ostalih že davno osvoda- bojenih narodov? Ali je nemara usoda vseh ljudij: najpoprej tema in suženstvo, potem še le luč in svoboda? Še le potem, po zaužitem pelinu, se pokaže blaga slast medu in sladkorja?“

(Dalje pride).

RUSINJA.

Priredka iz novejšega časa.

Srbski spisal Gjuro Jakšić.

Posl. Podravski.

—*—

(Dalje).

»Z Bogom, gospod!« — je dejala Ksenija, uljudno se priklonivši hetmanu, »dolžnost me kliče! Oh, to je sladka dolžnost, zavezovati rane, katere so za- sadili sovražniki človeške pravice vsemu narodu v trdo kost, gasiti plamen, ki jim suši in požira mozeg v kosteh, biti priča trpljenja, delezni njihove bole- čine, čutiti, živeti in vzdihati z njimi. Oh, revni narod srbski! Pet stoletij je iskal neodvisnosti, prosil pomoči na za- padu in severu, toda zaman...! A sedaj po jedini bitki, polni nečuvnih žrtv, pomazan s krvjo in ranami, s slabim glasom prosi kapljico vode, da bi mu s to mrzlo kapljico sestra Rusinja pomi- rila paleči ogenj. O, gospod, trde plošče ledenega morja bi morale imeti sočutje, a svet ga nima!« Modre njene oči so se svetile pri teh besedah v nenavaden blesku. Na to je utihnila in smehlja se pomignila dvakrat, trikrat z drobno ročico, znova se priklonila in dodala z zvonečim glasom: »Z Bogom, hetman!« ter zginila v polumraku zapadajočega solnca. Hetman Bajbakov je zrl za njo s koprnetim pogledom, mereč z očmi njeno mično gibanje.

»Z Bogom, Ksenija!« je dejal za- mišljeno. Čudna trdoglavka, a zopet

čice, da bi mu omajal neusmiljeno srce; bratovščino je hotel piti z njim! Kaka čast! — Toda slabo je naletel! Trda kmečka buča je dejala zopet: „Je ne boš vohal, pa je ne boš!“ — In ni je, ako so moji viri dobro poučeni! — Mičica je danes očetu hvaležna, ker se je poročila in je danes vrla žena, če tudi se ni učila v farovžu — kuhar in drugih v zakonu potrebnih rečij!!! Kdaj je bil in ali je „marčni kos“ teh „špasov sit“, se ne vem! To pa vem, da je on — iz bukovja ven zletel ter da nam v brk poje tako pesem:

Pojte jagri se solit
oj se solit!
Takah špasov ne bom sit
oj nikdar sit!

Italijani so nabirali te dni pridno za „Lego nazionale“. Prilika ob „lutto nazionale“ je bila ugodna. Med imeni darovalcev sem čital s čudom tudi ime nekega „Italijana iz kraskega kamna“. Mož je ali trgovski pomočnik ali na pol samostojen v Gorici; jaz ne vem točno, mora vedeti on. Daroval je krono za „L. n.“. Sin slovenske rodbine! Ali je res že pozabil, da je Slovenec? Za danes ga ne imenujem, ker upam, da takó do meseca grudna se že pokesa za svoj narodni greh, kateri je storil, oziroma mu povedo doma, kar mu tiče, da ne postane — izdajica!

Iz Čepovana, 5. avgusta. — Cenjeni gospod urednik! V 83. številu „Soče“ sem čital v „Tutti frutti“, da prof. Berbuč ne pojde letos v Čepovan na hlad, ker so se mu baje Čepovanci zamerili: „sedaj se ne, ali čez čas pa le pojde v Čepovan, da pokaže svoje krizanje“. Oprostite, povem Vam, da se je pisec zgorajšnjih vrstic jako zmotil. Prof. Berbuč se je v soboto zopet pokazal v Čepovanu, torej vendar že pred „krizanjem“! Seboj je pripeljal tudi svojo desno roko, malega Klavžarja. Menim pa, kakor Vi, da prof. Berbuč ne ostane dalje tu, zadostuje mu par dni, da si shladi ne le svojo obilno telo, ampak tudi svojo vročo domišljijo. Radovedni bode, po kaj je prišel naš častni občan v Čepovan; ali morda za to, da bi kot zastopnik kmečkih občin izposloval Čepovancem, katerim je toča skoraj vse pridelke uničila, vladno podporo, ali da bi se kaj poganjal za cestno zvezo s tolminskimi okrajem, kar je vedno obljuboval, a dosedaj, kolikor znano, se ni storil. Tudi ne išče podpisov in pooblastil pri krčmarjih, ker to je edino Klavžarjeva naloga. Kolikor vem, vsega tega nič, ampak gosp. poslanec si je stekel ta pot veliko zaslugo z vohunstvom. Poizvedoval je pri nekem krčmarju, da-li sem podpisani res trdil nasproti krčmarjem, da je prof. Berbuč sam povisil deželno užitninsko doklado, ali da so jo deželni poslanci? Poklical je Klavžarja bliže: „Pojdi sem, da boš tudi ti slišal“. Izpoved dotičnega krčmarja ni ugodila Berbuču, in Klavžar ne zasluži nič kot priča. — Omenim, da letos nismo tako srečni, kakor prejšnja leta, da bi gledali gosp. poslanca iz obličja v obličje in se z njim razgovarjali; tako srečo živata edino njegova vila in pa zupnišče. Namesto da bi vršil svoje poslaniske dolžnosti in pomagal letos zares ubogim soobčanom, pride vohunit in gleda, kako bi svojega bližnjega, da celo svojega prijatelja, kateri se pa v politiki ne ujema z njim, v past vjel. O ti presneti sum, koliko preglavice delaš nekaterim! Menite li, gosp. prof. or, da imam tako malo takta v svoji službi, in da ne vem, da niste Vi tako vsemogočni, da bi bili sami zvišali deželno užitninsko doklado? Krčmarjem sem pa venderle moral povedati, da so deželne doklade zvišane od 20% na 40% in to vsled ukazov mojih predstojnikov z dne 26. in 28. julija t. l. Torej mesto, da bi bil dež. odbor s posebno okrožnico obvestil krčmarje in obrtnike o zvišanih dokladah, smo morali podpovzetniki in najemniki to storiti. — Ali je bila to naša dolžnost? Ali je bila, ali ne, vendar precejšna sitnost! In zraven si nakopujemo še vohune na glavo! Tako je! Povem Vam odkrito, da sam ostrmel, ko sem to izvedel od krčmarja, nikdar ne bi bi mislil, da se udaste tako nizkim poslom vohunstva! Prosim pa, gosp. profesor, ne trudite se z nadaljnjim preiskovanjem in vohunstvom, ker bodite uverjeni, da nisem tako priprost, da bi mislil in veroval, da ste tako vsemogočni, da bi bili Vi sami vpeljali 40% užitninske doklade. Če se hočete z menoj se baviti, tudi prav, tedaj izve širša javnost še mnogokaj o Vaših poslanskih nespoljnih obetanjih in obljubah.

Na avidenje! P. S.

Iz turistiških krogov. Krn (2246 m) je hrib z najlepšim razgledom v južnih julijskih Alpah. „Soška podružnica“, Slov. plan. društva“ je zaznamovala od več strani mnogo potov, katerih se lahko posluži hribolazec. Postavila je lanskega leta na vrhu tudi spominsko knjigo, v katero se vpisujejo obiskovalci tega velikana. S svojim delovanjem je opozorila tudi sirje občinstvo na Krn, kar nam spričuje vedno večje število turistov, ki ga obiskujejo. Z vedno večjim obiskovanjem pa je nastala občutna potreba — planinske kočice. To je spoznal tudi podružnični odbor in že pred par leti sklenil zgraditi malo kočico. Po premaganih ovirah se bližamo izvršitvi tega sklepa, in sedaj je pripravljeno gradivo (stavbeni les in apno) že na licu mesta.

Za stavbeni prostor, kjer bi stala nova kočica, sta nasvetovana dva prostora. Prvi v sedlu med Pohoncem in Krnom, drugi nad planino Zaslup.

Prvi prostor v sedlu bi res najbolje ugajal turistom, ki pridejo čez Slemo in skozi Lužnico ter s planin Duplje in Polje, med tem ko je prostor nad Zaslupom oddaljen le še okoli 3/4 ure. Ali ta oddaljenost pač ne pride v poštev, in od sedla do tam bi se dala napraviti s prav majhnimi troški primerna steza, ki bi bila brez nevarnosti in bi držala ves čas ob pobočji Krna med bujno planinsko floro. Velike važnosti je tudi to, da je drugi prostor oddaljen le pičlo uro od pastirskih stanov, kjer se dobi okusno mleko; nadalje je tudi razgled veliko lepši in posebnoprepadi nad Drežnico, katerih se iz sedla ne vidi, so res občudovanja vredni. Ob enem je ta prostor tudi popolnoma suh, a v sedlu leži do konca julija in še delj časa — sneg! Upošteva je te vzroke, bi se ne mogli ogrevati za prostor v sedlu, ker ne odgovarja vsem turistiškim zahtevam, kar pa je pri stavbah planinskih koč prvi pogoj.

Sicer pa naj se stoji nova „Krnška kočica“ tu ali tam, glavna reč je pač ta, da se zgradi, in podružnica je rešila s tem veliko nalogo. Po zgradbi kočice naj poskrbi odbor še za primerno reklamo (ali bi se ne moglo poskusiti tudi z lepaki in razglednicami?). Posebno pa še, kadar omogoči dohod v našo deželo železnica — bodisi že predelska ali bohinjska — gotovo ne bode primanjkovalo turistov in ljubiteljev prirode, ki bodo radi in pogostoma obiskovali lepe naše hribe in Krn; tem bode ponujala nova kočica pač mnogo ugodnostij. Da pride s tujci v deželo tudi denar, nam pričajo Tirolska, Švica in druge alpske dežele, in v tem oziru bode imela „Soška podružnica“ s svojim delovanjem nemale zasluge!

Z Dunaja, dne 7. avgusta. — V nedeljo je prišlo sem 90 ruskih srednješolcev z ravnateljem Petrovom na čelu. Povračajo se iz Pariza, kjer so si ogledali razstavo. Njim na čast je priredil „Ruski kružok“ zabavni večer, katerega so se vdeležili tudi dunajski Rusi, Čehi, Slovenci, Hrvatje in Slovaki. Navzoč je bil tudi Kinđrejevcev, ruski konzul. Večer je preminil med velikim veseljem in mnogimi napitnicami. Ravnatelj Petrov iz Kieva je rekel, da so ga tri reči najbolj ganile: 1. „sprejem v naši zlati česki Pragi“. 2. „Obisk krajev, ki nas spominjajo našega velikega učitelja Jana Husa“. 3. „Vsprejem dunajskih Rusov in slovanski bratov“. Potem je nadaljeval: Tukaj smo se prepričali, da je staroslovska misel v „Ruskem kružoku“ vtelesena in upajmo, da bodo kmalu vsi Slovani v kulturnem obziru združeni v eno družino. Naj kmalu pride čas, ko bomo mogli, kakor so vsklikali Rimljani: „Romani cives sumus“, tudi mi vsklikniti: „Slovani smo“. Na to je govornik zabel česki in je sklenil z napitnico Pragi. Njegov govor so vsi navzoči burno odobraval. Dr. Vergun je dejal, da gostje morda mislijo, da so prišli v nemško mesto, kar pa ni res. Ni treba drugega, nego pogledati firme na Ringu, da se prepričajo, da prebivajo tudi Slovani tukaj. Lahko se preračuni, da Dunaj ni tako nemško mesto, za kakoršno ga izdajajo. Govorili so nato še Dr. Fedorovič, Dern, Urban, tajnik „Društva Komenskoga“, ki je slikal položaj Čehov na Dunaju in sploh na Nižjem Avstrijskem ter napil v imenu Čehov blagoru ruskega naroda, na kar je zadonel „Hej Slovani“, katerega so vsi navzočniki peli z velikim navdušenjem.

Ta večer je bil zopet dokaz, da Slovani se ni pozabili Slovani, marveč da gojimo vsi težnjo po združenju, po vzajemnosti.

Domate in razne novice.

Njihov dan. — V četrtek je dosegel v Gorici „lutto nazionale“ svoj vrhunec. Vse, katerekoli je bilo mogoče pripraviti do tega, so razobesili črne zastave, pogrnili okna s preprogami, ki so visele ob zidu, oblekli se v črno obleko ali pa vsaj nadeli si znak žalovanja na levo roko. Ko se je vzbudilo živ-

ljenje po mestu, si videl, kamor koli si pogledal, da tu se gre za nekako veliko žalovanje, prav kakor da bi umrl gospodar dežele, v kateri stoji Gorica. Vse svetilke po mestu so pokazale tudi žalost v svojih črno-belih naveskih. Prižgali so jih ob 8. uri in gorele so do 11. pop., torej ves tisti čas, ko se je vršil v Rimu pogreb kralja Umberta. Cerkev sv. Ignacija na Travniku je bila v notranjem delu odeta v žalost, zvonjav nad glavnim vhodom pa je stal ob črno obrobljenem vrhu napis: „Alla benedetta memoria di Umberto I. Re d'Italia sal-gano lagrime e preci“. (Na blaženi spomin Umberta I., kralja Italije, se vzdigujejo solze in molitve). Na odru v cerkvi je ležala krona kraljeva s savojskim orlom („la gloriosa aquila“ jo imenuje „Il Fr. Or.“), ob vnožju pa je bila druga krona, pokrita z „margheritami“. Cerkev je bila polna, naltčena. Vsi znani italijanski prvaki z vsem svojim aparatom ter dokaj drugega občinstva raznih slojev je bilo v cerkvi. Maševal je don Zoratti.

Ob odru so opravljali častno stražo goriski ognjegasci, katere postavljajo vedno na sprednja mesta, kadar treba opravljati kaj „italijanskega“. Izmed važnejših udeležencev pri maši navajamo te-le: Deželni glavar dr. Pajer, dvorni svetnik vit. Bosizio, višji poštni upravitelj Augscheller, postajenalek Kropšček, zastopniki tukajšnjega vojaštva vseh vrst, Franc grof Coronini, več laskih poslancev in še drugi. Tudi masa ni bila kar tako navadna, kajti peli so mašo, katero je zložil mestni kapelnik Cartocci, in katero so proizvajali l. 1883. ob smrti grofa Chambordskega; sedaj so jo peli drugi....

Ko je končala maša, se je vsulo občinstvo iz cerkve ter slo odlagal vidno sožalje domov. Omeniti moramo, da med mašo so bile zaprte skoro vse italijanske prodajalnice in kavarne.

Prešel je čas „narodnega žalovanja“, v katerem so Italijani v Gorici kazali žalost za kraljem Italije morda v večji meri nego da je umrl njihov pravi gospodar; pokazali so ob tej priliki svoje srce in svoja čutila, s katerimi smejo na dan, kakor in kadar hočejo. V četrtek je bil njihov dan. Za javnost so skončali žalovanje zopet „pom-pieri“, ki so poslali v Rim brzojavko-sočutnico „veleitalijansko“, katero je podpisal „capitano Favetti“!

„Il Friuli Orientale“ pravi, da Gorica v četrtek je storila svojo dolžnost. Mi jo tudi storimo, ker v prihodnjih številkah osvetlimo veleitalijansko demonstracijo tako, kakor tiče z našega stališča.

* * *

V žalovanju je prednjačil pred vsem Trst, ki je kazal ta dan po svoji zunanosti kakor po govoricah, kako je „italijanski“. Vse je gorelo za kralja; za Italijo, in italijanski konzul je bil gospodar položaja. Okoli italijanskega konzulata so se zbirali opetovano Italijanci, dajoč duška svojim čutilom.

Po Istri je bilo od Pulja do neznatnega kraja, kjer prebivajo italianissimi, žalovanja slično kakor pri nas in drugodi po „Regione Giulia“. Kako je bilo na primer v Kopru, pripoveduje iz preproste roke nam došli dopisi:

Tudi v Kopru vihralo črne zastave. Prisilili so celo s're babe, da bi razobesile zastave ali kaki drug „lutto“, toda kaj se zgodi? Razobesile so črna krila, raztrgane rute z glave, in če veter popiha, pa se vidi vse luknje takó, da je grdo videti to sramoto po oknih. To je „luknjasti lutto“. Pa celo nekatere živali nosijo „lutto“. Videl sem namreč dve mački z „luttom“ okoli vratu. Če bi Umberto vedel za kaj takega, v Pantheonu bi se obrnil! Gospoda se smeja in žaluje dalje. Takrat, ko je umrla naša cesarica, pa niso bili tako nagli!

„La gioventù“? — Lepaki s podpisom „La gioventù“ so vabili goriske Italijane k maši po ranjem kralju v četrtek. Hm, „La gioventù“! Kdo je ta „gioventù“? Kaj si ni upal nikdo staviti svojega imena pod to besedo? Ker ga ni bilo, smemo slutiti, da tiči za to „gioventù“ kdo drugi, da „gioventù“ je služila le za parado, za njo pa je skrit najbrže sam municipij, ki bi bil v slučaju, da je v Gorici baš vse tako, kakor hoče, prevzel gotovo sam vodstvo cele akcije v proslavo ponesrečenega italijanskega kralja. Tako pa je težko! Municipij potrebuje vsled vednih stisk, v katerih se nahaja, neprestano dobrotljivega avstrijskega očesa, nò, potem je težko nastopati samostojno tako „italijansko“, kakor bi želeli nekateri gospodje. — In pa še cesar pride v kratkem v Gorico!

Zato pa je služila izborna misel, skriti se za „Gioventù“.

Pod osrednjem italijanskih podanikov in „mladine“ ter ob asistenci vlade se je izvršila torej velika demonstracija v Gorici, ali tako lepo prikrito, tako varno in vendar tako — „italijansko“! Nikdo „tam gori“ se ne bo spodtikal nad to demonstracijo, ker ni videl nikdo nič takega, kar bi ne smelo biti, le mi Slovenci — ki pa vse prav vidimo — povemo vladi in njenim benjamincev s svojega stališča, kar jim tiče!

Dva zanimiva pojasa „narodnega žalovanja“. — V četrtek, ko je dospelo „žalovanje“ do vrhunca, je bilo videti na potu na grad koncem Rašela na neki hiši nekaj oltarju podobnega, kar je bilo črno drapirano, v sredi pa je ticala slika kralja Umberta.

Okoli je gorelo 6 sveč, in še jedna svetilčica po vrhu. Vse skupaj je napravilo vtis karikature, in nekateri ljudje so se smejali, drugi pa radovedno gledali to čudno prikazen.

Tam ob kavarni „Commercio“ na koncu Ribjega trga prodaja neki Italijan buče. V četrtek se je tudi čudil žalostnega, zato pa je pokazal žalost na svojem „stantku“ prav na originalen način. Pred „stantom“ in okoli pri tleh je obesil neko belo, tenko, prozorno preprogo, na katere sredi je napravil velik črn križ ter preprogo na robih tudi počrnil. Pod strešico je obesil do srede „stanta“ svetilko, slično cestnim svetilkam, v kateri je gorela luč, pod lučjo je postavil veliko bučo, nad strešico pa črno zastavo in dve manjši črno-zolti ob strani. Kdor je videl ta tako okrašen „stantek“ (prav za prav par desek), se je moral nasmehnuti, posebno pa še, ko je čital na tablici v „stantu“: Chiuso per lutto!, ker vsakdo je ugibal, kako je sploh mogoče zatvoriti tako reč.

Poleg vse žalosti so skrbeli tudi za šalo!

Žalovanje v Furlaniji. — Po vzgledu Gorice je žaloval za ranjnim italijanskim kraljem tudi del Furlanije, ali ne vsa. Laska poročila, da so žalovali razni kraji kakor Zagrad, Ronke, Tapoljan, Campolongo, Ajello (!), Romans itd. niso verjetna, ker le tam pa tam je bilo videti kak znak žalovanja, radi česar pa se ne more reči, da je žaloval ves kraj. V Marjanu ni bilo do zadnjih dni niti enega znaka žalosti, slično drugodi. V Krminu so imeli italijanski podaniki mašo, župan Cosolo iz Foljana je bil sel v Trst, udeležiti se ceremonij v četrtek, v Trzinu pa so opravljali kar doma svojo „patrijotisko dolžnost“. V Trzinu županuje in gospodari poslanec conte Valentinis. Trzič je bil ves žalosten, vse je bilo črno. Na hiši Jak. Lončarja (Lončar!), ki je bila vsa odeta v žalno obleko, se je svetil na črnem temelju bel napis: „Pace al Re buono“, na hiši dr. Laurinžiga (Lavrenčič!) pa je stalo napisano: „Ave!“ V cerkvi ob odru so postavili Tržičani trak z napisom: „Monfalcone a Re Umberto I.“ — Storili so svojo „narodno dolžnost“.

Kakor smo zvedeli pozneje, je bilo nekaj žalovanja tudi v Gradišcu, Farri, Versi, Červinjanu itd. Nastopali so pri tem pred vsem italijanski podaniki, „ljudskega žalovanja“ je bilo malo!

Na zunaj „lutto nazionale“, znotraj pa „pelte ga sem“! — Kljubu toliki agitaciji je bilo ostalo vendar nekaj italijanskih trgovcev tako „brezobzirnih“, da niso zaprli prodajalnic v četrtek za časa maše. Neki znani italijanski trgovec na Kornu pa si je pomagal drugače. Zaprl je prodajalnico, prižgal plin in prav počeno trzil notri. Tako je bilo ustrezno na dve strani: njemu, ker ni nič izgubil, dasi je bil zaprl prodajalnico, pri sorojakih pa tudi ni izgubil nič na „patrijotizmu“. Kdor zna, pa zna!

Vipavska železnica. — Vlogo na vlado v znanem smislu so podpisali vsi župani Vipavske doline.

Rihemski župan Jožef Pavlica — oče obeh goriskih dohtarjev — je pa podpis preklical z izjavo v „Lažnjivem Kljukeu“, češ, izvedel je, da je vipavska železnica gotova in vloga nepotrebnost itd. ter ina le strankarske namene....

Da oče Pavlica ne ostane pri besedi, se nam je takoj zdelo. Res je prišel po razsvetljenje sv. Duha v Gorico, na kar je sledila taka skandalozna izjava!

Železnica zagotovljena! Koliko let že tako sleparijo, pa še ni nič! Tudi danes se ne verujemo izjavi „P. L.“, ker znamenja drugače kažejo! — Skandalozna je tudi izjava „P. L.“, da edina ovira je to, ker dežela ni še izplačala onih 200.000 K! To je — laž na jezuitski podlagi! Ako bi bila taka ovira veljavna za resničen pričetek gradnje železnice, molčimo; ali da bi radi tega dela ne sla naprej, da se vsa progna ne odobri in ne odda gradnja na dražbo ali kakorkoli že, tega pa nihče ne bo verjel! — Vlada itak dobro ve, da je deželni prispevek gotova stvar! Sicer pa bi vlada, ako bi bila pri dobri volji, gradila železnico iz brez polno vplačanih prispevkov od zasebnikov, kakor je bilo v Furlaniji, kjer so vplačevali še potem, ko je železnica že tekla. — Tu so vse drugačne ovire, in tem je stopila na tilnik naša vloga! Tako vlade še nikdo ni prejel! Saj se je v tej vlogi zahteval celó denar nazaj z obrestmi vred, ako vlada nima resne volje; in zahtevalo se je 100.000 K zasebnikov nazaj tudi v slučaju, da pojde od Gorice do Prvace na novo državna železnica, ker za vipavski del od Prvace do Ajdovšine je 300.000 kron od dežele in zasebnikov pač preveč v primeri z drugimi enakimi podjetji!

Tu se vidi, kako klerikalci podirajo vsako akcijo, naj bo še tako dobra, ako ne prihaja od njih. Treba gledati, da se posljejo v pokoj vsi taki župani, ki se uklanjajo klerikalcem, tem zakletim nasprotnikom vsakega napredka!

Gregorčič-Pajerjeva „Gorica“ je list v slovenskem jeziku za interese laškega ljudstva v tej ubogi deželi! Zato je le naravno, ako opravičujejo celo Pajerjevo žaljivo ravnanje v deželnem odboru proti Slovincem. — Ko je bil imenovan dr. Marani v pregledovalno želez. komisijo, je „Gorica“ to opravičevala, da je bil Pajer čist, zašunsko je dobil le dr. Tuma! — Zdaj zopet enak slučaj! — K našemu naznanilu, da je dr. Tuma

sicer poročevalci v davčnih rečeh, a da si je oni referat o užitninah pridržal dr. Pajer sam, piše Pajerjevo trobilu v obliki Čahejade tako-le:

„Če ni dobil dr. Tuma tega referata o užitniki v roke, ima najbrž svoj vzrok v tem, da nikdo rad ne postavi kozla za vrtnarja“.

Ali ni to lepo? Še „Friuli Orientale“ ne bi mogel nesramneje udariti slovenskega deželnega odbornika in pokaditi — dr. Pajerju, onemu istemu možu, ki nas Slovence tako ljubeznivo božka... Tu je dokazana prislovica, da:

„Kdor noče brata za brata, ima tujca za gospodarja“.

Gregorčiču in vsej njegovi bandi je ljubše, da gospodari dr. Pajer po svoji volji, nego da bi prišel odbornik dr. Tuma do besede... V vsakem činu dr. Tume vidijo le — konkurenco obledeli njihovi slavi; zato so raje, da je dr. Tuma potisnen bolj v stran, če tudi gospodari Lah. — Dr. Pajer ve to dobro; morda je med njim in Gregorčičem i to po načrtu „tiskega delovanja“! Potem pa se Čahej se zaganja v svojega predstojnika dr. Tuma, češ: saj si v deželnem odboru, zakaj ne govoriš, zakaj ne zahtevaš...!

Bohinjska železnica. — V četrtek se je vršilo v železniškem ministerstvu posvetovalje o načrtih za tehniška pred vsem potrebna dela na bohinjski železnici, kakor jih je predložila vlada, ter o tem, kako se ima iam urediti služba. Vlada se je odločila za trdno, izvesti to progo, za katero so izgotovljena že vsa potrebna predela. V prihodnjem zasedanju predloži zato z nova zakonski načrt o gradnji te železnice ter o potrebnih investicijah. Za sedaj je določila ekspozituri v Bohinjski Bistrici, da ima določiti smer tunela med Boh. Bistrico in Podbrdom. Glede na druge tunele se ni bilo moglo dati slične odredbe, ker ni — denarja, investicije zadnjit pa niso mogle biti dovoljene.

Klavžar — tožil. — Mali Čahejec si upa s tožbo na dan; doslej sicer le z ovadbo, na katero je sledil lov preiskovalnega sodnika na rokopiese. Ta je preiskoval v tiskarni, v uredništvu, v uradništvu in celo Gabrščekovem (— zanj se gre, njega treba pod nož!! —) zasebnem stanovanju. Umeje se, da brez uspeha. O tem bo govora še drugod!

Ovadbe se nismo čitali. Zdi se pa, da se je izognil vseh drugih obdolžitev naših, ter si izbral le ono, da je zlorabil svojo službo, izdajal uradne tajnosti v strankarske svrhe. Umeje se, da nastopimo dokaz resnice. Kot prite nastopila i dr. Pajer in dr. Verzeznassi, da povesta pod prisego, kar vesta. Mi bomo seveda pozorno sledili izpovedbam, na kar bo utegnil slediti v „Soci“ odgovor, ki n. pr. prisili dr. Pajerja, da bo i on tožil „Sočo“, in mi seveda nastopimo dokaz resnice. In tako se razvije pred očmi javnosti cela slika naše mizerije v deželni hiši, da bodo strelmi v drugih deželah, kakršne razmere se trpe na Goriskem v deželnih uradih! Hocemo poskrbeti, da i dr. Pajerja siva leta ne dobé takega zaključka, kakor sami sniva! Klavžar bo bolj postranska oseba. — Kocka je padla! Avanti Savoia!

Padli s senika. — Pavletič Marija, 12 letno dekle iz St. Andreža, je spala na seniku. Najbrže se je obračala po podu, vsled česar se je zgodilo, da je padla s senika ter je močno poškodovana.

Nekaj sličnega se je pripetilo 17-letni Katerini Manfredi iz občine Deskle nad Kanalom, ki je padla 3½ m globoko. — Obvede ponesrečenci so prenesli v tukajšnje bolnišnico.

V Rogaške toplice na Štajerskem je dospel te dni ekselencia c. in kr. tajni svetnik, vojni inspektor in vrhni poveljnik baron pl. Waldstätten. — Toplice v Rogatcu-Slatini slovijo posebno radi kislih vrelcev, kateri kot krpčevalna pijača uspešno vplivajo na zdravete se goste, katerih število vsako leto narasta.

Nastanke človeškega telesa so našli predčerašnjim v Tržaski ulici. Na zemljišču Fr. Filipiča izkopujejo zemljo za zgradbo hiše. Predčerašnjim so izkopali delavci na strani proti domobranski vojašnici človeško lobanjo z vsemi prav dobro ohranjenimi zobmi in jedno bedro, na drugi strani proti cesti pa druge kosti. Vse to je ležalo kakih 40 cm pod zemljo.

Krava ga je vrgla v jarek. — Na potu po Rožni dolini v sredo zgodaj v jutro je peljal kmet Anton Kolavčič kravo z vozom gnoja. Ker je bila krava navadno le v hlevu in najbrže odvajena vožnji, jo je držal ves čas na povodu. Ali kravi to ni bilo všeč, zato se je vspenjala ter hotela zagnati v Kolavčiča. Slednjic ga je le sunila, in ker jo je držal, ga je vlekla s seboj kakih 50 korakov, na kar je padel v jarek. K sreči je prihitel Kolavčiču na pomoč sosed Šišman, ki ga je potegnil iz jarka. Kolavčič je močno ranjen na glavi in na boku. Kolavčič je star 36 let ter oče 4 otrok.

Škup zraščeni novorojeni deklici. — Naredniku Puella tukajšnjega pešpolka št. 47. je porodila te dni žena dvojčici, ki sta skupaj zraščeni od sredi prs pa do sredi trebuha. Otroka sta lepo normalno razvita, sta izredno velika (jeden je malce manjši od drugega, kdor navadno v takih slučajih), dozdeva se, kakor da bi bila živela že dva meseca. Glava večje punčice je nekam izredno velika za takega otroka.

Punčici sta prišli živi na svet, ali sta umrli kmalu potem, najbrže vsled težkega poroda. Porodnica se počuti dobro.

Listnica. — G. Janko Vuk. S., kr. podpolk. v Pirotu: Srčna hvala za poslani izvod „Srpskih Novin“ s krasnimi slikama „visokih mladencev“. Da ste nam zdravi!

Razgled po svetu.

Poslanec Šuklje pred svojim volilci.

Minolo nedeljo je gosp. drž. poslanec dvorni svetnik Fr. Šuklje polagal račun svojim volilcem v Novem mestu. Iz njegovega govora posnemamo to le: „Glasno in jasno povem, da sem in ostanem zvest pristaš naprednim idejam. V grob vzamem seboj ono prepričanje, katero me je navduševalo v mladostnih letih, da je spas in bodočnost našemu narodu iskati zgolj v svobodnem napredku. In nisem se izneveril temu programu, ako sta me sedaj, ko mi je brada osivela, skušnja in premišljevanje pripravila do spoznanja, da si politični svodomiselni napredek in pozitivna verska misel nikakor nista v protislovju. Lahko bi delovali v ločenih taborih, sicer vendar vsak s svoje strani za izomiko in srečo naroda slovenskega, mesto tega pa razsaja med nami tako neizprosni boj, da mu skoraj sličnega ne dobimo po širokem svetu. Časopisje bi moralo blaziti ljudstvo, mesto tega ga z robato svojo pisavo, s teptanjem vsake avtoritete kuži in zastruplja. Predobro vem, da se s temi odkritimi besedami ne prikupim niti tej niti oni stranki, ali hvala Bogu, ni treba mi hliniti se, prostodušno lahko izrekam, kar mi velela vest in narodno poštenje, in če mi vsled moje odkritosti odtegne svoje zaupanje, drage volje Vam pustim svoj mandat, kateri je v današnjih žalostnih odnosajih itak le breme in muka vestnemu poslancu. Greši se pri nas na Kranjskem neprestano z obeh strani. Glasilo napredne stranke se je tako zakopalo v strankarski boj, da mu bo kmalu vsak kaplan presestnik in vsak župnik nenasiten lakomnež. „Slovenec“ in njegov ljubljanski sodrug pa pišeta o inteligenci, kakor da bi bil sleherni trgovec že oderuh in goljuf, in sleherni odvetnik — seveda, ako ne trobi v njih rog — že slepar. In s tako hrano se krmi dan na dan ubogi prosti naš narod! Dogodki zadnjih let, zlasti zverinski zločin, kateremu je žrtva bil jeden najblazijih vladarjev, kar jih pozna zgodovina, kralj italijanski, morajo nas uveriti, da nikoli še ni tako zelo trebalo med človeštvom gojiti spoštovanja pred avtoriteto in pred zakonom. V nas pa delamo le na to, da se spoštovanje pred to avtoriteto popolnoma zatre med narodno maso. — In vsaka stranka vidi napake le pri protivniku ter je slepa za svoje lastne zmotne. Brez ovinkov povem, da se je med našo duhovščino, zlasti med mlajšo, v zadnjem času pokazala neka pretirana samozvestnost in čudna nestrpnost. Res je, da pri nas vstopa v duhovski stan mnogo nadarjenih mladih mož. Mnogo jih pa je tudi okornih in slabo talentiranih. Videl sem duhovnike, kateri so se kot slabo nadarjeni, okorni in navadni učenci solali pod menoj. Z največjo silo smo jih spravili skozi maturo; ko vstopijo potem v semenišče, se jednostransko pripravijo za svoj stan, a splošne omike, obširnega obzorja, zlasti pa politične vede si tam naravno ne morejo pridobiti. A glej čuda, komaj poslani tak revež kaplan v kaki hribovski vasi, že misli, da mora apodiktčno govoriti o vsaki stvari! Novodobnega življenja ne pozna, o težkih problemih narodnega gospodarstva in političnih znanosti ima k večjemu nekoliko jednostranske, slabo prebavljene teorije, in vendar oblastno obsoja in zame-tava vsakega, kateri drugače sodi o političnem in gospodarskem organizmu nego on, ter zmerja vsakega, da je brezverec.

A inteligenca in njena casnikarska glasila? Priznavam, da smo čisto nemilo zadeti po preoblastnem nastopanju tega ali onega posameznega duhovnika, čestokrat smo užaljeni po tisti nestrpni ozkosrčnosti, s katero se nekateri vročevrtni spravljajo na naše slovo, našo omiko, novodobne naše nazore, ali tudi mi v svojem odporu preokračamo čisto pravo mejo. Mesto da zavrnejo v svojih časopisih pojedinega ofenzivnega duhovnika, napada se takoj ves preznameniti duhovski stan. Naravno je, da taki napadi sklele in naravno, da duhovščina v silobranu zopet vporablja vsa sredstva, da si ohrani omajano svojo pozicijo. Zato nujno svetujem, naj se v obeh taborih orožje nekoliko omehča!

Značilna imenovanja na Štajerskem. — Zadnji čas se je izvršilo na Štajerskem v sodnijski stroki nekaj imenovanj, ki so prav značilna, ker kažejo, da tam nameravajo še dalje prav sistematično prezirati Slovence in slovenščino. Državni pravnik v Celju, Karol Ekl, je imenovan od pravosodnega ministra svetnikom dež. sodišča v Celju; dobil je ob jednem naslov in značaj višjesodnega svetnika. Pravnikom je imenovan dosedanji namesnik dr. Emanuel Bayer in državnega pravdnika namestnik v Ljubnem, dr. Adolf Boschek, je premeščen v Celje.

V Celje je premeščen tudi okrajni sodnik v Slov. Gradcu, Ferd. Sokol pl. Reno. Toliko imenovanj za slovenske pokrajine, a med vsemi ni ni jednega Slovenca.

„Zaveza“ jugosl. učit. društev je imela v sredo in četrtek svojo XII. skupščino

v Mariboru. Tjekaj je došlo nad 250 učiteljev in učiteljic iz vseh krajev Slovenije, nekaj tudi iz Istre. Zborovanje delegacije kakor glavne skupščine je javno dokumentovalo na vsej črti narodno-napredno stališče. Navzoča sta bila tudi prvaka naše stranke na Kranjskem gg. dr. Tavčar in Hribar. — Resolucije priobčimo.

V četrtek zvečer je bil na vrtu prekrasnega „Narodnega Doma“ koncert, potem pa ples v dvorani. Tu se je zbralo veliko učiteljstva in drugih gostov; posebno je poveljeval vso slavnost krasen venec naših vrlih učiteljic. Primorska je bila prav odlično zastopana. — Plesna zabava je bila prav živahna in je trajala v pozno noč!

Slovensko učiteljstvo je pokazalo ob tej priliki zopet in zopet, da se čedalje tesneje organizuje na edino pravi podlagi: Svobodna šola, svobodno učiteljstvo! Naprej po tej poti! Naše simpatije ga spremljajo na vseh potih!

Dogodljaji pri pogrebu italijanskega kralja. — Na potu v Pantheon, kamor so položili truplo kralja, so se dogodili strašni prizori. Ko se je bil spreved malo ustavil, se je začel grozen vik in krik med množico. Ljudje so mislili, da je vrgel kdo kako bombo med spremstvo kralja. Ljudstvo je začelo begati, kakor brez uma, pretrgalo je vojaški kordon, hitelo v stranske ulice. Črnogorski knez Nikola, kateri je mislil, da se hoče izvršiti atentat na kralja, je potegnil sabljo, to so storili tudi drugi okoli njega stoječi generali. Ko je kralj videl, da je ta strah brez povoda, je ukazal, naj se spreved pomika dalje. Ali to ni bilo mogoče, ker so se tudi konji splašali in so jih vodeti topničarji komaj brzdali. Ljudstvo je konečno spregledalo, da je bil strah brez povoda, ter začelo prirejati kralju ovacije. — Nekaj ljudij je bilo poptepanih, ranjenih je mnogo, posebno otrok in žensk.

Grof Lamsdorff — naslednik Muravjeva. — Iz Peterburga je došla brzojavka, da je imenovan grof Lamsdorff za ruskega zunanjega ministra. Lamsdorff stoji v vrsti najodličnejših diplomatov Rusije. Tekom svojega 32 letnega službovanja v zunanjem ministerstvu si je pridobil najširše obzorje v vseh vprašanjih diplomacije. Pod Gorčakovim, Giersom, Lobanovim in Muravěvom se je Lamsdorff dejansko udeleževal vseh akcij ruskega zunanjega ministerstva, zato pozna izvršno tradicijo ruske zunanje politike. Grof Lamsdorff, osebno simpatičen mož, je vzival naklonjenost carja Aleksandra II in Aleksandra III in kakor se je sedaj pokazalo, ga zna tudi Nikolaj II ceniti.

Obravnava proti Bresclju bo najbrže že dne 29. t. m. Trajala bo baje le en dan. Veliko število ljudij, ki se pišejo Bresci, so prosili za premembo priimka.

Brat Brescija, ki je topničarski častnik, je na dopustu. Baje misli pustiti vojaško službo ter živeti privatno. Tudi on spremeni priimek, in sicer se be imenoval odslej po priimku svoje matere.

Angleške laži. — Neki Anglež, kateri je marljivo čital časopis „Westminster gazette“, se je pritožil uredništvu lista, da isto neizmerno vara občinstvo. On je zbral marljivo vse novinske vesti, koliko da so izgubili Buri vojakov, ter prišel do ogromnega števila 250000 oseb. Vpraša, kako se je moglo dospeti do tega števila, ko je vendar znano, da so Buri imeli samo 50000 vojakov. Kje so vzeli onih 200000, vpraša Anglež, kaki junaki morajo biti ti Buri, ko jih od 50 tisoč 200000 pade, in se sedaj Angležem toliko preglavice delajo, da ne morejo ni naprej ni nazaj!!!

Kako so skončale volitve v Milanu. — Pri zadnjih dopolnilnih volitvah v mestno starasinstvo milansko nedavno je bil v jednem okraju voljen urednik socialističnega lista „Avanti“. Dobil je 1915 glasov, njegov konservativni protikandidat pa samo 1640. Tudi v vseh drugih okrajih so zmagali socialisti in sicer z veliko večino. Ta zmaga socializma je tem bolj pomembna, ker stoji sedaj vsa Italija pod groznim utisom Brescijevega umora. Čas je morda, da italijanska vlada sprevidi, da ne sme po istem potu naprej, katerega je sedaj hodila.

Pruska nasilstva. — Poljski list „Ruch katolicki“ poroča, da hodijo pruski profesorji latinskih sol v stanovanja poljskih dijakov in pregledujejo omare, kovčge in druge reči, iščeč poljskih knjig. Posledica tega je, da je bilo nekaj dijakov odpuštenih s pruskih gimnazij. Kot pruski vladi nevarne knjige smatrajo: Zgodovino Poljske, zgodovino slovenstva in tudi sloveči Sienkiewiczev roman „Quo vadis“. Pač čudne razmere v Prusiji, našim Lahoncem bi bilo pomagano, ako bi bili na Pruskem!

Streli v gledališču. — Nedavno je v Varšavi občinstvo „Novega gledališča“ pretrpelo velik strah. V neki parketni loži sta se sprla dva gospoda, in posledica je bila, da je Paskovski, višji magistratni uradnik, dal svojemu nasprotniku pl. Pirtrovskemu, uredniku nekega lista, dve močni zausnici, na kar je urednik potegnil iz žepa samokres in ustrelil dvakrat na Paskovskega. Paskovski je nevarno ranjen, urednika pa so zaprli.

Velik uspeh čeških pevcev. — Dne 22. julija je bilo v Bruslju na Belgijskem mednarodno petje pevskih društev za stavo. Udeležilo se ga je tudi češko pevsko društvo „Hlahoi“ iz Plzna in je dobilo prvo darilo:

zlato kolajno in 3000 frankov. Ocenjevalci so se izrazili, da je petje „Hlahoi“ neprekosno. Čehi v Plznu so priredili vračajočim se pevcem sijajen sprejem.

Burska vojna. — Angleži v Pretoriji nimajo ziveža. Zato mislijo 4100 ujetih Burov poslati na otok Ceylon. Angleži so si osvojili tudi 400 konj in mnogo orožja. — Angleško posadko v Elandsriver so Buri vjeli. Ujeti Angleži so sami Avstranci, popeljejo jih najbrže na sever. General Carington, kateri je imel pomagati mestu Elandsriver, je došel prepozno in se je moral vrniti. — General Mehtuen in Kitchener sta napadla pri Velterstrovu generala Deweta. Po izdatnih zgbah so zagnali Angleži Bure nazaj. Pretorija je v veliki nevarnosti; od vseh strani je obkoljena od majhnih burskih oddelkov. Živeža ni v mestu skoro nič, ker ustavljajo Buri vse vlake, kateri vozijo v Pretorijo.

Pred nekaj dnevi se je prikazala četa Burov prav pred mestom. Stela je kakih 500 mož in imela tudi 2 topova. Angleži se bojijo, da ne bi v mestu bivajoči Buri pomagali bratom, ako bi naskočili mesto. — General Dewet in Botha se ne mislita nikakor se udati. Pač raste število njihovih vojakov vsak dan. Združujejo se z njimi okrog razkropljeni Buri.

Vojna na Kitajskem. — Poročali smo, da so poslaniki velevalti na potu iz Pekinga v Tientsin. To menda ni resnično, ker sedaj javljajo iz Sangaja, da so 4. avgusta Kitajci naskočili angleško poslanstvo in ujeli vse Evropejce. Hočejo jih sedaj izpustiti le pod tem pogojem, da zavezniki opustijo korakanje proti Pekingju. Poslanci sami nočejo zapustiti Pekinga in zahtevajo, da se jih pusti pogajati naravnost s svojimi vladami. — V Pekingju je povzročila invazija zaveznikov grozen strah. Po ulicah se bijejo Kitajci in boksarji. Krvoločni Tuan je izgubil ves pogum, katerega je kazal začetka. On sam si želi sedaj miru, da ne bi Evropejci vzeli „svetega mesta“ Peking. Za obrambo Pekinga je zbrala kitajska vlada 100.000 mož okoli njega. Amerikanska vlada je naznanila Kitajski ultimatum, s katerim zahteva, da se mora poslanecem v Pekingju dovoliti neposreden obrat s svojimi vladami; drugače napovedo Zjednjene države Kitajski vojno in pošljejo veliki kontingent ameriške armade na Kitajsko.

Ameriška vlada zavrata tudi ponudbo Kitajcev, kateri hočejo spremljati poslanike v Tientsin. Pravi, da če v Pekingju samem ne more kitajska vlada braniti poslancev, jih bo toliko manj mogla ščititi na potu iz Pekinga v Tientsin. — V bitki pri Peitangu so bili Kitajci pobiti in izgnani iz svojih močnih utrd. Rusi so zgubili v tej bitki 500, Angleži 50 mož. Izgube Nemcev in Japoncev niso se znane, a morajo biti velike, posebno one Japoncev. — Pot proti Pekingju je sedaj odprta, ker se Kitajci niso na svojem begu nikjer ustavili. — Mesto Jang-tung so zavezniki tudi vzeli; Amerikanci so v tem boju izgubili 60 mož.

V Mandžuriji prodirajo Rusi vedno naprej. Po bitki pri Blagoveščensku, v kateri so bili Kitajci pobiti, je dobil general Renenkampf povelje, zasledovati bežeče Kitajce. Vrnil se je potem v Ajgun, ko je bil napadel Kitajce in jim vzel dva topova in mnogo drugega orožja, vplnil je tudi 9 kitajskih zastav. Kitajci so razrušili rusko cerkev in hiše v Kalganu. — V Sangaju so se izkrcali trije angleški regimenti. Zagotovili so seveda Angleži, da ostanejo tam samo toliko časa, dokler bo trajal nemir in revolucija. Ali bo to res? — Vrhovni poveljnik zaveznikov general Waldersee se je odpeljal danes v Berlin, da od tukaj odputuje na Kitajsko. Potoval boče čez Novi-Jork in San Francisko, tako, da dojde prej na Kitajsko kakor nemški vojaki, kateri so se že pred dvema tedni v Genovi za tja vkrcali.

Ko so vzeli v pondeljek zavezniki mesto Peitang, so korakali proti mestu Jang-tung. Pri Peitangu je bilo zbranih kakih 15 tisoč Kitajcev s 5 topovi. Unela se je huda bitka, katera je trajala 4 ure. Kitajci so se precej dobro branili, ali konečno so se morali umakniti in zavezniki so zasedli mesto. Zgubili so zavezniki 200 mož, Kitajci pa mnogo več. Vendar Pekinga ne bo z lahka vzeti, ker je vsa okolica Pekinga pod vodo in so tudi vse ceste razdrte. — Iz Bruselja javljajo, da je Lihungčang bolan in da je pričakovati njegovo smrt. On je jedini mož, s katerim se Evropejci lahko pogajajo. — V pokrajini Cili so Kitajci umorili zopet 6 misjonarjev. Število vseh v ti pokrajini umorjenih misjonarjev je sedaj 13. V Mandžuriji se borijo Rusi z dohrih uspehom. Neki kozaski oddelek je ulovil 1 kitajskega generala, 4 častnike in 88 mož. Pri mestu Kajlar je bila tudi majhna praska med Rusi in Kitajci. Kitajci so bili pobiti in Rusi so uplenili mnogo živeža in važne listine, tičoč se železniških prog.

Raznotero. — Ogerski ministerski predsednik Szell je bil v četrtek pri cesarju v Ischlu v advijenci. — Nemčija odpošlje na Kitajsko še 15.000 mož. Čas odhoda se ni določen. — Med Belgijo, Italijo, Francijo in Španijo se vrše pogajanja, da ustanove skupno policijo proti anarhistom. — Avstrijski državni zbor bo sklican po novejših vesteh mogoče sredi septembra. — V Zagrebu so prijeli kmalu po umoru ital. kralja anarhista Civilina, kateri pa se je v zaporu s svojim pasom obesil. Nasli pri njem niso ničesa, zaprli pa so ga, ker je odobral umor.

Svileno blago za neveste glđ. 10-50

in višje — 14 metrov! — poštne in carine prosto
Vzorci z obratno pošto: ravno tako črne, bele in barvane
„Hennebergove svile“ od 45 kr. do glđ. 14-65 meter.

G. Henneberg, tovarnar svile
(5) (c. in kr. dvorni zalagatelj) v Gorici.

Goriška ljudska posojilnica

registrovano društvo z omejeno zavezo
v Gorici

Gospodsk. ulica št. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hranilne vloge se sprejemajo od
vsakega, če tudi ni član društva,
in se obrestujejo po 4½%, ne da
bi se odbijal rentni davek.

Posojila se dajejo samo članom, in
sicer na menjice po 6% in na
vknjizbe po 5½%.

Urađuje vsaki dan od 9. do 12. ure
dopol. in od 2. do 3. ure popol.
razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1899. okroglo K 1.400.000.

Poštno-hran. račun št. 837.315.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka
E. Riessner, v Nanski ulici 3,
(nasproti nunki cerkvi)

prilporeča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu
svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsako-
vrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrob-
nih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd.
vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje
točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo
S. el.) tiskarno črk na perilo. (P. cl.)

100 do 300 glđ. mesečno

lahko zaslužijo osebe vseh stanov in v vseh
krajih s prodajo zakonito dovoljenih drž.
papirjev in srečk, a da ni potrebna glav-
nica in ni nikakoli nevarnost. Ponudbe
pod Ludwig Österreich, VIII. Deutsche
gasse 8 Budapest.

KISLA VODA LAJOS

je priznana najboljša in najzdravejša med
vsemi vodami te vrste. Ima v sebi magnezije
več kot vsaka druga voda: na 1000 gramov
vode ima 31-61 gramov magnezije. (Mag-
nezija je pravo učinkujoče sredstvo).

Vdohiva se v vseh lekarnah in
mirodilnicah. Jedino zalogo za Go-
rico in okolico ima Ang. Fornizzi v
Gorici.

Na dež. jubil. razstavi odlikovan s srebr. drž. svetinjo
Na lvoški razstavi s prvo ceno — srebrno svetinjo

Tovarna uzornih telovadnih priprav
JOS. VINDYŠ-A,
v Pragi na Smihovu

(Praha-Smichov) Vinohradská ulice číslo 816
se prilporeča

k popolnemu uzornemu prirejevanju
sokolskih in šolskih telovadnic

po najnovejših pripoznanjih in praktičnih sestavih.
V ta dokaz je na razpolago mnogo prilporeča-
očih spričal domačih in inozemskih.

Zagotavlja jedno leto. Cene zelo zmerno, plačuje
se pa na mesečne obroke po volji in zmožnosti.

Navadne priprave so vedno v zalogi.
Ceniki, proračuni in načrti za popolne telo-
vadnice pošilja na zahtevo brezplačno in nepoštni
prosto. — 3

Poprave izvršuje po najnižjih cenah.

Nikaka skrivnost ni več

da si vsakdo sam doma napravi brez vsake priprave in težave najfineje
likerje po francoskem zistemu s pomočjo ekstraktov, ki stanejo za na-
pravit po 5 litrov likerjev: Tropinovec, Absinc, Vermut, Ruski pol-
novec, Češki liker, Kisel po 80 kr.; Slivovec, Rum, Češnjavec,
Alaš, Alpski liker po 85 kr. in Konjak, Benediktinec, Chartreuse,
Pilsenski liker po 95 kr. Razpošiljam proti predplačilu v znamkah ali
po poštni nakaznici; po poštnem povzetju 10 kr. več.

Vsaki pošiljati pridenem navodilo, kako se napravi liker. Pre-
prodajalcem, če naročijo več blaga, mnogo ceneje.

Anton Rukavina

Trst — Via Belvedere šte. 23.

Najboljše berilo in darilo je

vsestransko jako pohvaljena

„Vzgoja in omika ali izvir sreče“

(neobhodno potrebna knjiga za vsakega človeka, ka-
teri se hoče sam lahko in hitro navaditi vsega po-
trebnega da more sebe in druge blažiti in prav oti-
kaliti, ter se dobi za predplačilo 1 glđ. 50 kr., po
pošti 10 kr. več, a i proti poštnemu povzetju pri Jo-
žefu Valenčiču na Dunaju, III. Bez., Hauptstrasse
No 84, S. Sige., II. Stk., Th. 38.

Založnik ozir. prodajalec je voljen vrniti denar
ako bi mu kupec poslal knjigo še nerazrezano in
čisto v tseh dneh nazaj. Cena je skrajno znižana;
knjig je malo ječ.

Važno za vsakega!

Razpredaja!
Za neverjetno nizko ceno, za
samo glđ. 2-95 se vdobi
krasno garnituro, imajočo
naslednjih štirnajst drago-
cenih krasnih predmetov:

Važno za vsakega!

- 1 žepna ura iz niklja Anker-Rem. (na željo
posrebrnjena) s krasno vdelanim okrovom, natančno
regulirana s 3-letnim jamstvom ter etui.
- 1 eleg. oklopna verižica iz niklja ali goldina s
privezki vred. Parizni sistem.
- 1 kravatna igla iz goldina z vdelanimi briljanti.
- 1 par pozlačenih zapestnih gumbov. Znamka „Ga-
rantie“.
- 1 garnitura gumbov iz goldina za predračnike in
ovratnike; 5 komadov.
- 1 par uhanov iz čistnega srebra, uradno
zaznamovana.
- 1 prstan iz goldina z eleg. kamnom.
- 1 pomanjševalno žepno zrcalo v etui.

Teh štirnajst krasnih in dragih predmetov z
uro Anker-Rem. razpošilja za samo glđ. 2-95, proti
povzetju ali naprej poslanim zneskom tvrdka

Bratje Hurviz,

Eksportna hiša, Krakau, Stradom 17 (Avstr.)

Kar ne ugaja se tekom 8 dni sprejme nazaj
ter denar vrne, da se kupovalec nima bati nikake
nevarnosti.

Bogate ilustrovane kataloge vseh dragocenostij
zastonj in franko.
Sprejemajo se preprodajalci in agentje.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
prilporeča

pristna bela
in črna vina
izvzpavskih,
furlanskih,

briskih, dal
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na
vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56
litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Poštožba poštana.

Prave in edine želodčne kapljice,

(Varstvena znamka).

Zdravilna moč teh
kapljic je nepre-
kosljiva. — Te ka-
pljice vredijo radno
prebavljenje, če se
jih dvakrat na dan
po jedno žličico
popije. Okrepé po-
stare, da zgine v kratkem času
omotica in životea lenost (mrtvost).
Te kapljice tudi stori, da človek
raji je. — 9

Cena steklenici 30 kr.

Prodajajo se v vseh glavnih le-
karnah na svetu. Za naročitev
in pošiljatelj pa jedino le v le-
karni

Cristofolletti v Gorici.

„Krojaška zadruga“

vpisana zadruga z omejeno zavezo v G. l. cl.

Gospodsk. ulica št. 7.

Velika zaloga manufakturnega blaga.

Priporoča cenj. odjemalcem svoje v obširni izberi dospelo novo sveže blagó
za spomlad in poletni čas, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: Loden.
Kamgarn, Cheviot i dr.

Krasna izbira volnenin, perkal, Battist, satin, „Voile de Laine“, Zephi i. dr.
za ženske obleke.

Priporoča izborno perilo, bombažasto in cvrtnasto, katero prejema iz prvih
slezkih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavese, žepne ruie,
bombažaste in cvrtnaste, blago za blazine, plahte, kovtre, žamet in pliš v vseh
barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike,
zapestnice, prsnike, nogovce, Jäger-srajce, za hribolazce itd. itd.

Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.

Na željo se pošlje tudi uzorce, poštnine proste.

Ustanovljena tvrdka leta 1886.

Ivan Drufovka v Gorici

na Travniku šte. 5.

Tovarna nadplato Ozka ulica št. 8. — Filijalki v Komnu in Sežani.

Tovarniška zaloga usnja in podplato

ter vseh potrebščin za čevljarje, različnega usnja za sedlarje,
knjigoveze, tapetarje itd.

Časna tovarna nadplato (Schuhobertheile),

jeremenov in oprav za vole.

Glavni zalagatelj

voščila (biksa) družbe sv. Cirila

in Metoda v Ljubljani.

Kupuje surove kože in loj po najvišjih dnevnih cenah.

Ceniki na zahtevo zastonj in franko.

Ugodna prilika.

Radi preselitve se prod v Komnu
za neverjetno nizko ceno dve ti-
kajoci se hiši, (jedna dvonadstropna, druga jed-
nonadstropna). Hiši ste bogato mobilirani, z
lepim dvoriščem, z dvema podzemeljskimi
kletmi, hlevom, žganjarnico, vodnjakom, z
razno kletarsko in gospodarsko opravo in
lepo vrejenim vrtnom. Poleg tega še 10.437
m² velik, vzorno vrejeni vinograd, cepljen
na ameriški podlagi v rofošk v 2. 3. in 4.
letu starosti. Hiši ste jako pripravi za obrt,
posebno pa za letovičnike, ter bi donasali z
ozirno na neverjetno skromno ceno, velik
letni dobiček.

Iz prijaznosti posreduje
Josip Štrekelj v Komnu.

Mirodilnica

v Tržni ulici, poleg kritega trga
(poslopje c. kr. okrožn. sodišča)

ima veliko zalogo najfinejega

žvepla v kosih,

katero prodaja po najnižji ceni.

Ima tudi vsakovrstnih, najboljih
pripomočkov za čiščenje vina.

Priporoča se p. n. občinstvu

Ant. Jeretič.

Izšel je ravnokar

II. zvezek „Svetovne knjižnice“

MARCO VISCONTI

zgodovinski roman.

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

Cena: kron 2-40; po pošti 20 vin. več.

Razpošilja

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček v Gorici

edino proti povzetju ali naprej poslanim zneskom.

Na zahtevo pošilja

„Popis leposlovnih in drugih knjig“ lastne zaloge zastonj in franko.